

ZALIK KERSTFEEST 18 DECEMBER 2025 - Geurt Franzen

Het is 24 december, rond een uur of twaalf in de middag als Horus Hazem zijn gereedschapskist sluit. Hij geeft Theo, de jonge collega, met wie hij zojuist de laatste klus van dit jaar heeft gedaan in Grave, een hand. 'Ik wens je fijne kerstdagen, Theo', zegt Horus, een tikkeltje plechtig. 'Dankjewel Horus', antwoordt Theo, 'Jij ook zalig kerstfeest.' En weg is Theo, blij met een extra middag vrij. Horus ziet zijn maatje weggrijden op zijn motor, hoe zijn achterwiel even slipt want het is spekglad. Het regent dat het giet, al dagen aaneen. 'VoorzichtigTheo!, roep Horus nog.

Dan herhaalt hij het woord dat hij Theo zojuist hoorde zeggen. 'Zalik. Zaaa_lik' Hij proeft het woord op zijn tong. 'Weer een nieuw woord geleerd.'

Horus leert elke dag nog nieuwe Nederlandse woorden, ook al woont hij al jaren in Nederland. In 2015 is hij samen met zijn vrouw de burgeroorlog in Syrië ontvlucht. Hij werkte op de eerste hulp van het ziekenhuis van Damascus. In Nederland had hij niets aan zijn diploma's. 'Als je aan de slag wil', zei de vrouw van het arbeidsbureau, toen Horus eindelijk zijn verblijfsvergunning had gekregen, 'kun je het beste omscholen naar een technische baan.' Horus had toch eerst geprobeerd wee in een ziekenhuis aan de slag te gaan. Maar er waren obstakels. De taal was de belangrijkste. Toen dacht hij: oké, een technische baan, laat ik ingenieur worden. Maar opnieuw... die taal. En die regeltjes.

Nu heeft hij dan toch eindelijk een technisch beroep gekregen. Hij is... dakdekker.

'Een eerlijk beroep', had de vrouw van het arbeidsbureau gezegd. 'Je landgenoten in het AZC zullen jaloers zijn.'

Vanmiddag kan hij vroeg naar huis. Dak kan hij Katia helpen, zijn hoogzwangere vrouw - ze is nu 8 maanden - , helpen bij het bereiden van een feestmaal. Iedereen denkt dat alle Syriërs moslim zijn, maar Katia en Horus zijn druzen. Hijzelf is in Egypte geboren en Katia is een Syrische van geboorte. Natuurlijk vieren zij het feest van de geboorte van Jezus Christus. In Syrië nodigden ze op kerstavond alle familieleden uit, nu hebben Katia en hij voor het eerst burens en nieuwe vrienden uitgenodigd.

Als hij in zijn busje stapt, gaat de telefoon. Zijn baas. 'Zalik kerstfeest baas', zegt Horus, blij dat ie zijn nieuwe woord kan gebruiken. 'Zalik?' bromt zijn baas. 'Niks zalik. Ik heb nog een klus voor je.'

Een lekkend dak. In Ven-Zelderheide. Da's balen. Horus is het niet gewend tegen te sputteren. Dat weet zijn baas. 'Klusje van niks', zegt zijn baas als ie Horus hoort zuchten. 'Hebben jullie met zijn tweeën zó gefixt. Daarna heb je een hele week vrij. Doe!' Horus durft niet te vertellen dat ie Theo al naar huis heeft gestuurd.

Hij baalt vreselijk. Hij pakt zijn mobieltje weer op en kiest het nummer van Theo. Die neemt niet op. Natuurlijk niet, denkt Horus. Die is ook niet gek. Dan haalt hij even diep adem en belt zijn vrouw om haar het slechte nieuws te vertellen. Ze neemt niet op, dus spreekt hij de slechte boodschap in op haar voicemail.

Ven-zel-der-ghei-de. Wat een rare naam. daar is hij nog nooit geweest. Gelukkig heeft hij navigatie in zijn auto.

De woning waar hij moet zijn, is niet in het dorp, maar achteraf. Bijna in Duitsland. Dan weigert zijn navigatie dienst. Hij vraagt de weg aan een man die in de stromende regen zijn hond uitlaat. 'Dat werkt hier niet', zegt de man, terwijl hij naar het navigatiescherm wijst. Je moet rechts en links en bij de kruising weer links.' De man duikt snel weer onder zijn paraplu en is weg.

Eindelijk vindt Horus het adres. Hij parkeert zijn busje op het erf en belt aan.

Het eerste wat Horus ziet, als er wordt opengedaan, is een buik. De vrouw die voor hem staat is hoogzwanger,. Ze kijkt achterdochtig naar Horus' donkere kop, zwarte krullen, een stevige baard en zware wenkbrauwen boven donkere, vriendelijke ogen. 'We kopen niet aan de deur', zegt ze. Maar als Horus over een lek begint, ontspant haar gezicht. 'O heeft Maarten jullie tóch over gebeld. Ik dacht dat hij dat ook weer op de lange baan zou schuiven. Het lekt in het kamertje, het kinderkamertje en ze wijst op haar buik - waar het wiegje voor deze staat.

Horus loopt rondom het huis. Ziet het slechte pannendak van de aanbouw, waar die kinderkamer moet zijn, en zucht eens flink. Dan trekt hij de ladder van zijn bus en klimt omhoog.

Hoog op het dak gezeten staakt Horus om de zoveel tijd zijn werkzaamheden. Dan steekt hij zijn mobieltje hoog in de lucht, maar steeds zonder resultaat. Hij ziet de vrouw ook enkele keren de tuin inlopen met haar telefoon, ook zij probeert verwoed contact te krijgen met de buitenwereld, maar ook zij heeft geen succes. Heel even flikkert er een klein streepje op zijn scherm, maar als hij het nummer van Katia kiest, blijft de lijn dood.

Het valt niet mee in zijn eentje. Hij moet een stuk lood langs een schoorsteen vervangen en er zijn wat pannen gescheurd. Van een ongebruikelijk formaat dus dat wordt kiten om het lek tijdelijk dicht te krijgen.

De schemering valt in als hij met de kitspuit in de weer gaat. In het huis zijn lichten aangestoken, op het gazon valt het schijnsel van een verlichte kerstboom en Horus denkt aan zijn eigen kerstboom, de Nordman die nog achterin zijn busje ligt, die hij vanmiddag, zo had hij beloofd aan Katia, had willen opzetten. Hij denkt aan het werk dat zijn vrouw nu alleen moet doen, in de keuken, de maaltijd waarmee hij haar zou helpen. En hij baalt als een stekker. Zou zijn vrouw het redden, helemaal alleen, met die dikke buik? Zou ze zich geen zorgen maken, waar hij blijft? Gelukkig is ze pas over een maand uitgerekend. Stel je voor dat ze vandaag...

Als Horus bijna klaar is, hoort hij een vreemd geluid. Is dat een vogel? Een dier dat de prooi wordt van een ander? Hij stopt zijn werk en luistert aandachtig. Dat is een mens, die daar schreeuwt. Het komt uit het huis. Hij daalt de trap af, aarzelt bij de achterdeur. Hoort opnieuw schreeuwen, het is de vrouw. Hij klopt tegen de deur. Bedeesd roept hij of ze hulp nodig heeft. Dan klinkt nog een schreeuw en dan rent hij naar binnen.

Horus rent de woonkamer in en ziet de vrouw languit op de bank liggen. Haar gezicht is lijkleek, onder de bank glinstert een natte plek. Oei, denkt ie. Het is zover. En dat weet ook de vrouw. 'Het is zover', zegt ze. Hij ziet de angst in haar ogen. 'Ik moet de vroedvrouw bellen. Of het ziekenhuis. Of 112, of Maarten, mijn man. maar niemand neemt op', zegt ze, wijzend naar het werkeloze mobieltje op de salontafel. 'Kunt u niet bellen? Alstublieft!'

'Er is geen verbinding', zegt Horus. 'Misschien op het dak', zegt hij, al weet hij het antwoord wel.

Hij rent naar zijn ladder en klimt omhoog. Steekt zijn telefoon zo verder mogelijk de lucht in en probeert het alarmnummer. Even heeft hij contact. 'Alarmcentrale', klinkt het, maar dan valt de stem weer weg. Horus vloekt. Hij haast zich de ladder af en dan valt zijn mobieltje ook nog uit zijn hand, op het betegelde tuinpad. Woedend trapt hij het ding in gruzelementen en haast zich de kamer in, waar de vrouw met het zweet op haar voorhoofd een wee probeert op te vangen...

Een kleine twintig minuten later huilt er een baby. Horus loopt met een grote glimlach om zijn mond naar de keuken, wast zijn handen, gaat op zoek naar zijn telefoon en realiseert zich dan pas dat het ding buiten in stukken op de grond ligt. Keert terug naar de woonkamer, waar de kersverse moeder met haar baby op de borst hem dankbaar aankijkt. 'Zonder jou had ik het niet gered', zegt ze. 'Het leek wel alsof je dit vaker hebt gedaan.'

Horus knikt. Maar hij kan de woorden niet vinden. Hij kijkt naar het baby'tje. 'Een zalik kindje', zegt hij. De vrouw kijkt hem vragend aan.

Dan zegt ze: wat heb je eigenlijk een rare naam, Horus. Wat betekent dat? Hij gaat zitten en vertelt het verhaal over Horus, de Egyptische godenzoon waarnaar hij genoemd is door zijn vader, een Egyptenaar die na veel omzwervingen in de jaren zestig in Syrië terecht was gekomen en daar zijn Syrische vrouw had ontmoet. 'Horus is de zoon van de god Osiris', zegt hij. 'De verpersoonlijking van de zon', zo dachten de oude Egyptenaren. 'Ik ben geboren op dezelfde dag als Horus de godenzoon, 25 december. De kortste dag, waarna het licht weer gaat groeien.'

O, zegt de jonge moeder. Dus je bent morgen jarig. Dan, na een aarzeling. 'Wat mooi dat je hier ook het licht bracht.' Met haar kin wijst ze naar haar zoontje.

'Klopt', zegt Horus met een brede smile. 'En het lekt niet meer boven zijn wiegje.'

Op het erf stopt een auto. 'Eindelijk', zucht de vrouw. 'Daar zul je Maarten hebben.'

Haar man roept al vanuit de keuken 'Sorry, maar het hele netwerk ligt weer eens plat. En overal files.' Als hij de kamer binnenkomt, staat hij stom verbaasd.

Nadat de jonge moeder heeft verteld hoe zijn zoon geboren is, neemt Maarten het kind van haar over en bedankt Horus voor diens hulp. 'Een zoon', zegt hij. 'We hebben een zoon. Weet je hoe we hem noemen?'

Horus heeft geen idee, hij schudt zijn hoofd.

'Max', zegt hij. 'Naar de grote kampioen.'

Horus lacht. 'Maar die is toch tweede geworden?'

Dan gaat de telefoon van Maarten. 'Hé, er is weer bereik.' De jonge vader neemt op, kijkt verbaasd en zegt: 'Ja, die is hier.' Dan geeft hij zijn mobieltje aan Horus. 'Het is voor jou, het is je baas.'

‘Horus’, zegt zijn baas. ‘Ik kon je de hele middag niet bereiken.’

‘Klopt’, zegt Horus, ‘hier in Ven Zee...’

‘Maakt niet uit’, zegt zijn baas. Ik mag je feliciteren.’

‘Feliciteren’, vraagt Horus. ‘Waarmee dan?’

‘Je bent vanmiddag vader geworden. Van een zoon. Maar niemand kon je bereiken.’

‘Een zoon?’, vraagt Horus, vol ongeloof. ‘En... en... is alles goed?’

‘Ja’, zegt de baas. ‘Met vrouw en kind. Maandje te vroeg, maar alles is goed. Enne... zalik kerstfeest, Horus.’

‘Ja baas. Zalik kerstfeest.’